

Beneden, waar het huis licht was en de gangen wit, stond eene groote klok, zóó groot als eene kast. Zij sloeg luid en snel, en zij tikte diep en langzaam. Er waren kamers waar men slag en tik beide hoorde, kamers waar men alleen de slag hoorde, en kamers, waar men haar geheel niet hoorde. Daarom hebben die drie soorten van kamers in mij ieder een eigen gevoel van herinnering, zóó belangrijk was die klok.

EEN HAARLEMSCH HOFJE

Er zijn vele hofjes te Haarlem, en het hofje, dat ik nu precies beschrijven ga, lag achteraf in de bouw dezer stad. Aan straat zag men een dofstenen woning met vier ramen, dat het huis van den woningen-wachter was. Ineens door een gang geloopt zag men het hof, aan drie kanten bebouwd. Aan de twee lange zijden waren ieder vijf woningen, aan de korte overzijde waren er twee, dat maakt samen twaalf huisjes. Ieder huisje was aan ieder ander gelijk: een stoep van dun-blauwe steen, en de muur was van wijnroode, geschilderde steenen, met voegen niet wit, maar wel donker grijs. De deur was donker groen, met een koperen knop gelijk men meer aan winkels dan aan woonhuizen ziet. Ook was er aan ieder huis een dakkamertje als een apart huisje uitgebouwd.

Het middenstuk van het hofje was een voet hooger, en als een tuin aangelegd, omgeven door een smalle band van stoepsteen. Er stonden bloemen in, twee heesters, en een groote lindeboom. Ook stond daar met een stukje straat er heen, de pomp. Die was van steen en wit en vierkant. Maar er stond een kop op van blauw, van helblauw hout, en de zwengel was van ijzer en zwart.

Tusschen de stoepsteenen band van het tuintje en tusschen de huisjes was een straatje. Daar werd weinig overheengeloopt, en er groeide dikwijls gras tusschen, maar zóó weinig alsof het slechts over de steenen gestof lag.

EENE VROUW TE PARIJS

In die dagen was ik te Parijs gekomen, de stad, die ik enkel uit letterkundige geschriften kende. Omdat ik de Fransche letterkunde het meest van de mij bekende liefheb, had ik gehoopt op een leven te Parijs, vol van ontroeringen, maar daarin werd ik zeer teleurgesteld, zoodat ik zeker naar Holland en naar huis zou zijn teruggekeerd, wanneer ik niet voor langeren tijd mijne woning had ingehuurd.

Eens kwam de ontroering, die mijn onverschillig gemoed verbrak. Ik liep door eene kleine straat, de Rue Desrenaudes, tegen het scherpe schijnen van de zon in, zoodat mijne oogen warm waren geworden. Er